

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

123. szám.

Pest, augusztus 5. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országton Kunewalder házban, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapestén házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapestén 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest aug. 5.

A ki csak egy pillanatra is, mint bolond Istók Debreczenbe belekukkantott, mint járt el a ministerium az önkénytesek s másnemű katonák kiállítására ügyében, bőven tapasztalhatta, hogy a világon még nem volt szent ügy, mely a háladallanságig gondatlanabban kezeltetett volna.

A ki kétkedik szavunkban, tessék egy pár olyan embert, kik a kivitelben tetteleg részt vettek, kikérdegetni, majd hallanak anyagi historikát.

Azóta pedig, különösen az önkénytesekkel rendszeren úgy bánnak, mintha készakarva akarnák őket elkedvetleníteni.

Ez pedig onnan ered, hogy a hadügyminister s még inkább azok, kiknek segedelmével a minister élni kénytelen, még nem jutottak oda, hogy a katonaság egy kicsit lehet még több is, mint pusztá vakesztős a kormányok kezében.

És e gondolat az, mi a nem democrata kormányoknak ejjel nappal gondot ad.

Jól érzik ők azt, hogy egy magyar hadsereg magyar hadúsztokkal nem lesz többé számukra az, mi a demoralisált osztrák sereg volt a régi rendszer támogatásában.

Tudják ők azt is, hogy tisztán magyar hadsereget híjába vinnének Olaszországba akár a sanctio pragmatica, akár a bécsi basquieres szennyes érdekében, mert bizony azok birnának annyi önállósággal, hogy meg tudnak ítélni, mit kelljen cselekedniök.

Tudják ők, hogy a hadseregek ha minden országban nemzeti szellemben lesznek organizálva, ha vezetől batorlelkű, s szabadgondolkozású férfiak tetetnek a mostani kormányok, mellyek nem igen többek mint a régi rendszer némi modificatioi a legcsúfosabban fognak megbukni.

Azért igyekezetöket leginkább oda fordítják, hogy a katonaság tovább is a régi modorban kormányoztassék.

Hadügyministerünk a legujabb katonai törvényjavaslatot, oly alakban terjesztette elő, hogy arra a nemzet lelkében felháborodott, a képviselők háza a javaslatot az osztályokban lényegileg elvetette, s oly módosításokat hozott be, mellyek annak eredeti alakját egészen megváltoztatták.

E javaslat tárgyalása egy titkos ülés következtében egy időre elhalasztatott, azt hisszük azonban, hogy a ház azt a következő hét valamelyik napján mégis felveendi.

A képviselők háza, ha azon az uton fog ez ügyben intézkedni, mint ahogy elkezdte, nagy részben változtat a dolgon, meghiusítandja a radeczkiánusoknak minden rejtett céljait.

Azouban nem lesz elég a törvényhozásnak csak ezen általános elvek kifejezésével beérni, interpellatiók utján szükség leend itt ott bele tekinteni, mint mennek teljesedésbe a nemzet kívánatai a kivitelben a kissébszerű részletekig.

Előttünk száz apróbb adatok vannak, mellyek minket meggyöznék, hogy a kormány ez ügyben a nemzetet ámitja, hogy itt még azon közvéleménnyel is, mely a házban diplomacie fejeztetik ki, az alkalmazásban a legirtózatoss gúny üzetik.

Ez alkalommal azonban csak két pontra fogunk szoritkozni.

Először, hogy az önkényteseknek ünnepelesen megtiltatott a hirlapokban saját ügyeikről valamit közvétenni.

Ha mi, ezen eltiltást a maga valódi nevének akarnánk qualificalni, oly szavot kellene lapjainkba felvenni, a millyennel élni mindedig nem szoktunk.

Átadjuk az ilyen rendelkezést az egyeneslelkűek megvetésére. Olvasóinkat pedig figyelmeztetjük, s felszólítjuk, gondolkozzanak egy kicső, hogy circiter millyen indokok lehetnek azok, mellyek valaké illynemű parancs kiadására ösztönözhetnek.

Valljon afféle indokok lehetnek-e ezek, millyenek a táblabíró-publicumnak eszeágában voltak, midőn ide Pestre bizalomszavazó fényes deputatiokat küldtek?

Meglássza az ország, hogy idő nap előtt rettenetesen keserű adatok fognak napfényre jönni.

A mostani kormány hivatalnokai unalmas idejököt avval töltik, hogy a régi embernek működési fonalát kutatgatják a levéltárakban.

Ne gondoljuk, hogy a mostani kormány után, jövő emberek nem fognának szinte elég mulatságnak való adatokra akadni.

Különösen a hadügyministeriumban, hol azok szerént, kik ott elfoglalva vannak, minden a legirtóztatóbb lábón áll. Még mai is csak satyra a független magyar hadügyministerium.

Csak annyit nyertünk, hogy mi visszük végbe az unalmas bureaui dolgokat. Szellemileg a katonai kormány most is ellenségeink kezében van.

Az ország előtt diplomatikus adatok vannak. A ministerium állását abhoz kötötte, hogy egy sehol nem létező osztrák birodalommal szövetségbe verje magát.

A táblabíró-párt engedett a ministerium erőszakos követelésének, de az első alkalommal, hogy a kamra szabadon érzette magát, nem tekintve a következetességet, e határozatot agyon ütötte.

A kamra kitisztította magát a julius 22-diki opprobriumból, de a mesterek benmaradtak.

A leverő hatással előbujt ujoncz állítási törvény második diplomaticus adat.

A szabadabban léleklő kamra e javaslatot egészen lerombolta. Különben irtóztató botrány következett volna, mert ellehet mondani, hogy a követ választások alkalmával a magyar függetlenségnek egy igaz barátja sem hitte, hogy olyan minister mellett szavaz, ki midőn arról van szó, hogy az osztrák kormány befolyása alól magunkat kiszabadítsuk, akkor két száz ezret adjuk véreink közöl, azol armáda kiegészítésére, mely már szerkezeténél fogva is, az alkotmányos ügynek soha barátja nem lehetett.

Tessék e diplomaticus adatból combinálni.

Tessék itéletet hozni azon rendszerre, mellyet a ministerium nyakunkra akart tolni. . .

Tessék érdeme szerinti nevezetet adni a szellemnek, mellyet a katonaságnál beakarnak hozni.

Azon szellemnek, hazafnak, mellynek védelmére a kormány kénytelen volt, a censurát behozni, a mennyiben az önkényteseknek meghagyatott, hogy ügyeikről senki közülök valamit a hirlapokba közölni ne merészkedjék.

Gyönyörű részletei mutatkozhatnak ott a főelvnek, mellyet az ország szemé elől, illy nyomoru módon kénytelenek elrejtteni.

Azonban legyen erről ennyi elég.

Kettőre kértük ki ezuttal különösen az olvasó figyelmét.

A bot használata második, s a legfényesb bizonyíték arra, mit kell tartanunk ezen szellemről, mellyben hadseregünk organizáltatik.

Mindenki emlékezhetik, hogy kormányunk a botbüntetést eltörölte.

Pedig mást bizonyítanak a láktanyákból ki-hallható puffogások és kínos jajgatások.

Lehet-e láktat mélyebben sértő érzést keresni mint midőn a haza megmentésére egybe sereglett lelkes ifjainkat e becstelenség megalázó és tökéletes megromlásra vezető büntetéssel halljuk il-lettetni.

A büntetés ezen vadállati nemének használata mindent elmond.

Botbüntetéssel csak olyan sereg embereit szokták illetni, hol az egyesek buták lehettek, hol őket vak eszközökké akarják formálni, hogy velők az önkényt, és bitor hatalmat fenntartani lehessen.

Kérve kérjük olvasóinkat, kiket a haza e szent ügye érdeklí, fordítsák figyelelmüket alkotmányos függetlenségünk e legnevezetesebb biztosságára, és kövessenek el ez ügyben annyit, mennyit hatáskörök megenged; mert félünk, hogy későn fog szemünk felplylni.

A megavasodott Pesti hirlapban e következő cikket olvassuk.

„Bécsben július 29-én egyszerre hirtelen futott, hogy a magyar ministerium megbukott. E hirre a börzén felszökkenek a papírok. Ministerfalók értitek! csak hírére, pusztá hírére a ministeri crisisnek, egy koholt hirre hirtelen elleneink. Meddig dolgoztok még az ő kezökre?”

Igy a Pesti Hirlap.

Megvalljuk, nyomorubb argumentumot a ministerium védelmére satirából sem lehetett volna kikerekíteni.

Előttünk ezer tárgyak fekszenek, melyeket a Pesti Hirlapnak taglalni kellene. A kamra egymásután veti el a ministerialis törvényjavaslatok lényeges szakaszait, s a Pesti Hirlap egy bonmot-nak való veszőpar pára ugrik fel.

Mondja meg az olvasó, vajjon nem akkor folya-modik é az ember illy szánandóságokra, midőn lelkéből az argumentumnak még árnyéka is kive-szett. Rettenetes kötségbébesés kell hozzá, hogy egy komolynak látszó lap illy szalmaszálhoz kapkodjon.

De tegyünk a cikkre is egy megjegyzést.

A Pesti Hirlappal csáfot üznek, Bécsbe július 29, az olaszországi győzelem híre érkezett meg, erre történt a papírok némi fölemelkedése.

Ministeri kezek nyalogatói! értitek?

A cikk főszövege ugyan csak szűk bonjour-kába van öltöztetve, pedig kár volt azt el nem ta-karni szokás szerént egy jó bő phrasisköpenybe, mert a mephistói alak nagyonkiüti magát rajta.

Tudni illik e cikk azon gyárból kerül, honnan uton útfélen azt hirdetgeték, hogy a jelen ministeriumon kívül más nem is lehetséges.

Ej, ej a kis öreg de hamis.

Hanem meg kellene gondolni, hogy ha a mi-nisterek magokon kívül alkalmas embereket nem tudnak, akármedly ügyet is, cabineti kérdésül ki-tűzni igen contradictorius dolog.

Pedig ez így történt.

Kétszázik, hogy vannak nálunk a ministeriumokól ministerialisabb emberek, mint például a P. H. szerkeztője.

Ezeknek szorál a kepczájok.

Kossuthot örök életükbe mindig gyűlölték, s most Kossuth nincs a többiekkel egy véleményben. Azt pedig nagyon tudják a jelen ministerium Wirknerkéi, hogy ők csak Kossuthal élhetnek meg. Kossuth bármely perczen leteheti hivatalukból, mind a nyolcz collegáit.

De őt viszont a nyolcz collega együtt véve sem tethetné le, s azért kénytelenek Kossuth el-lenvéleményére a lehető legjobb képet mutogatni.

Aug. 5.

A holnap és azután nap, nagy események szülője leend.

Bécs ismét egy crisis előestéjén van, s e cri-sis léte felett határoz.

Miként fogja azt átélni, vajjon megtörik-e ekór s reconvalescens leend e az ideglázás beteg, vagy pedig még közelebb fog rohanni sirjához? azt a közel jövőndő fejtendi meg.

De döljön bár a koczka jobbra, vagy fordul-jon balra — hála istenünknek — ránk magya-rokra nézve — bár nagy különbséget teend is, de nemzeti gyűlésünknek aug. 3-iki férfias nyi-latkozata után, semmi esetre veszélythozó nem lehet.

Nézzük a dolgot közelebről.

Bécs előtt azon kérdés áll, akar-e élni mint a nagy Németország kiegészítő része, vagy akar-e szlav provincia lenni- meghalni.

A felelet egy józan nép részéről könnyű len-ne, s Austriának jószívű német népe a kérdés első felét igenelni nem is késnék, de az egy-mással heilige Alliance-ba lépett reactio és szlav elem, — melly a bécsi önző Kramervolk-ot vak eszköz gyanánt használja — a második kér-dés felé gravital.

A küzdés komoly és kétes, s az eredmény elébe szorongva néz még a legtöbb magyar is, s általános a hit, mikép az ügy baricade-ok nélkül keresztül menni nem fog.

Ha a bécsi országgyűlés elvetve sárgás fekete ssineit frankfurti cocardát tűz ki, az ellenséges két elem végvonaglásában bizonyosan utolsó erejét is meg fogja feszíteni, s mint az eltaposott kigyó fogja mérges fulánkját az eltipró lábaiba vágni.

De a méreg hatása ellen vannak óvszerek, csak előre kell róluk gondoskodni.

És itt Austria számíthat Magyarországra, mert a Frankfurttal egyesült Austria nemzeti gyűlésünk közelebbi nyilatkozatában legnagyobb garantiaját tekintheti annak hogy a szabad magyar a szabad németet minden jogos harcában segítendi.

Ha azonban a bécsi országgyűlés a frankfurti színeket elvetve, magok az ellenséges elemek dic-tatorsága alá adná; ha a keblében melengedett kigyótól elcsábítva természetes vonzódását egy

mesterkelt önállási ábraképnek áldozná fel Janus templomát nyitá meg de Bécsre rá fogja vetni a pusztulás fáklyáját.

Nem csinálunk mi magunknak álmokat egy hatalmas egyes Németországról, bár Jósika Miklóssal sem tartunk, ki Németországnak egy kormány alatti összpontosulását lehetet-lennek tartja — nem élünk mi azon ábrándban, hogy milly erős szövetségest fogunk majdan nyer-ni a nagy german birodalomban, de annyit ok-szerűleg állíthatunk, hogy két oly nagy nép egy-más iránti sympathiája mint a német és magyar, bármely kérdés megoldására is — ha nem dön-tőleg is, — de igen nagy befolyással bírand.

És itt nem futja el figyelelmünket azon ellen-szeny sem melly Frankfurt irányában a berlini és és müncheni udvaroknál fejledezni kezd, hol a kormányok a frankfurti (mint ők nevezik) köve-telések és jogbitorlások megállítására magokhoz a nép nevében készült petitiokat nyujtatnak be.

És ezt s a bécsi reactionario- szlav intriguek munkálatait látva, bár egy előbb vagy utóbb kitörő német egységi harcot kikerülhetetlennek hi-szünk is, de azért Frankfurt ügyének — melly az öszves németiség ügye — végső győzelméről egy pillanatig sem kétkedünk, s pedig nem kétkedünk azért, mert — napjaink szellemén kívül, melly a homogen elemeket egymásfelé vonja, — a mo-narchica kormányformák rosszasága és lassan-ként demoralisáló lelkiösmeretlensége iránt a né-met nép úgy át meg át van győződve, miképp azon szinleges ragoszkodás is, melly itt ott az uralkodóházak iránt mutatkozik csak olyan, mint a kisértetes hirben álló elhagyott épület szobái-nak falain tartózkodó pókháló, melly már a rá-szállott por alatt is alig tartja magát, s felnyi landó ablakon betoduló első léghuzamra semmivé leszen.

És minthogy mi Frankfurt ügyét előbb utóbb győzelmesnek, s a reactionarius mozgalmakat végső veszteseknek tartjuk, hazánk jövőjéről ma-gunknak rémképeket nem csinálunk.

Mit fog tenni az illyr rablócsoport, ha Bécs Frankfurthoz ragaszkodik?

Tán elindul ostromolni Bécsset, hogy sz. István tornyára a sárgás fekete lobogot helyezze vissza, s Pillersdorf ministeriumát helyre állítsa? és hadat izen Frankfurtnak s fenyeget minket, hogy sz. István napján Fischer fagyaldájában fog sziva-rozni?

Vagy tán lecsöndesülni ígérkezik, de feltéte-lül kötendi, hogy had- és pénzügyünket Frank-furtba tegyék át csupán azért mert — nekik így tetszik.

És esküszni fognak mint két esetben, hogy ők csupán az austriai ház iránti hűség érzetétől s a dynastiához ragaszkodástól vezéreltetve gyil-kolnak és pártoskodnak s ez alatt majdan az insbruc ki swab király (mint ők nevezik) ismét elcsapják s nevezni fognak fiz dictatort, kí-keket külön külön teljes hatalommal ruháznak fel.

Már, hogy mennyire lehet nekünk félni e ré-mületes lehetségtől, azt az olvasóra bizzuk.

De meglehet, hogy Bécs daczol Frankfurttal s ekkor az illyr lázadás maga útján menend, csak hogy az austriai jó barátság viszonyánál fogva, hadba keveredik Frankfurttal is és hatal-

más seregének egy részét a bécsi bizodalom védelmére küldi, mellynek finanziaja a sok és hosszas háboruskodást megbirni a legjobb lábon áll.

Ez alatt Olaszországot meghódítják, tökéletesen lecsöndesüik, adnak neki constitutiót, tán felelős kormányt is, kivéve a had- és pénzügyre nézve, melly hasonlag Bécsben leend és felültetik Jellacsicsot Metternich székébe, rőszatván Straussal a Bruder lustig-ot, s Stuverrel egy tűzi játékot adatván, mellynek czime leend Oesterreichs ruhmvollster Tag és az Odeonban egy nagy Besedát adnak, mellyben 6 ezer szláv fogja énekelni „Was ist des Deutschen Vaterland?”

De hagyjuk a tréfát.

Mi Bécszet csak egyre akarjuk figyelmeztetni. Gondolja meg, hogy egy nagy pénzcrisis előtt áll, mellyből csak a frankfurti egyesülés mentheti ki, és gondolja meg, hogy mint birodalmi főváros többé meg nem állhat, azért igyekezni kell magát egy nagy provincialis gyárvárossá alakítani, s fekvése ipara valamint már meglevő vaspályái által vivni ki magának azon tekintélyes állást, melyet eddig mint a bureaucratia bitor hatalmának székhelye birt.

Egy déli szláv birodalom Bécsel mint fővárossal oly valami mellynek életre jöttét más egyebeken kívül a civilisatio érdeke is tiltja.

Ez ellen nem csak mi magyarok, nem csak Németország de maga Európa fogna tegyverrel állani.

Azonban ez oly ábrándos eszme is, mellyel csak holmi félénk embereket szoktak ijesztgetni.

Annyi igaz, hogy mi a dolgok holnap és azután fejlődése által csak nyerünk, mert vagy hü szövetségest nyerünk a Frankfurttal egyesült Austriában, vagy támadási és védelmi szövetségest Frankfurtban a nyílt ellenségünké volt Bécs ellenében.

Vagy kezét szoritunk az egyesült Németországgal, vagy felvesszük a szláv Bécs kesztyűjét.

Egy bizonyos s ez az, hogy meg fogjuk ösmerni mit wem wir zu thun haben, már pedig ez az igazi álláspont elfoglalására a legnagyobb előbb.

Csernátóni.

August. 1-ső napján.

Isten megáldja kegyelmedet Marcius 15-ke!

De bizon csak azért köszöntök be kegyelmednél, mert hagyám, hogy jó híret névét hallottam, de magam is belőle többször oly talpra esett historiákat olvastam, miszerént alig tudtam megállni, hogy fél ne menjek azt mondani: itt a kezem, csapjon bele!

Bizon mi falusiak paraszt ésszel elnem tudjuk gondolni, hogy kegyelmedet mit mivelnek oda fent Pesten. Ha kegyelmedet olvassuk, sok fufangos szóbeszéd közt csak észre vesszük: hogy bizon kutya van a keriben; ha pedig kegyelmed táblabíró urabátyát a Pesti hírlapot, vagy más ministerialis lapot forgaljuk, s ezekből a mi-

nisterek dolgát betűzzük, úgy látjuk, mintha gallérunkhoz volna varva a szerencse.

Azonban bár mit kalapálljanak össze vissza az ujságok a mi nagyságunkról, tudjuk, hogy a mi szerencsénk is megféggesedet. A rácz és horváth ribilio aggodtatott bennünket, de mióta híret vettük, hogy nem csak ezeket, de még az olaszokat is megbirjuk, azóta könnyebben lélezkünk. Azt ugyan elnem tudjuk gondolni, valljon miért akar a ministerium velünk más ajtaja előtt söpörtetni, midőn a mienk eleje is szemetes, hanem annyit felérünk magunk eszével is, hogy majd míg más borját keressük, addig a magunk ökrét veszítjük; nem is lehet áldás munkánkon, mert ki minket nem bántott, kihez tulajdonképpen közünk sincs, annak ásunk vermet, bizon még magunk esünk bele! —

Mi is sokat hallottunk mostanában az olaszról, de hogy akárhol utunkban állott volna, azt nem tudjuk; el sem tudjuk gondolni, valljon miért agságoskodunk a dolgán; azt írják, miszerint a zsernokság alól szabadítja magát, — hisz erre mi is mindenkoron törekedtünk, azt is írják: hogy nem akarja a szabadságának barói által csinált adósságot, — mellynek se tudója, se látója — kifizetni, — hisz ebben a tekintelben mi sem vagyunk jobbak a diákné vásznánál. Hát mikor így magunkat orrunknál foghatjuk, más szemében a szálkát, midőn a mienkben mestergerenda van. De megmondom én világosan, hogy nincs is kedvünk az egész dologhoz. Igen is sokszor megégette már szánkat a kása, azért nagyon tartunk, hogy jégre visznek, pedig akkor elér bennünk a sok pöntek!

Azt sem tudjuk elgondolni mitől van, hogy a ministerek ez előtt oly érthetők, oly meggyőződöttök voltak, de mióta feltették az Orbán sávegéf mintha csak a tolnai gyűlésekre, Ürményi József alá — (nem tudom ismeri e kegyelmed?) — járt volna lezokere, nagy-nagy-nagy mesterek lettek a sophismákban. Egyszerűségünknek az is furán tetszik, s megfoghatlan: hogy országok dolgaival nem kell nézni a meggyőződést és igazságot, hanem a politikát. Furcsa állat lehet ez a politica, igaz hogy nem ismerjük, de annyit róla mégis kiabécsztünk, hogy a meggyőződéshez, és igazsághoz semmi köze, és viszonya.

Már iszen ha így van, mi nem segíthetünk rajta, nem tudom kegyelmed segíthet e rajta. Láss a ministerium: Ő főzte, ő egye meg. Megenni való pedig elég van, ha egyéb nincs is, bizonynyára még hátra van a — fekete leves.

Miután a ministerium sokat kifőzött és süttött volna, hozzá fogott a terítéshez, — (a betűszedő valahogy terítéshez — t ne szedjen, vigyázzon!) — s kitalált egy pár nehezen emészthető éledelt. Ime a Speicszedula: 1-ső 42 millió pengő forint kirántva — a mi erszényünkéből, mellynek belsejét a pókhálló régen ellepte. — 2-ik 200 ezer töltelék, az az ágyu töltelék, beolvasztva egy kanálnyi don Miguelbe és Alexanderbe; felkeverve egy kis sardiniával és Würtembergiával, Orosz-porosoz-csár-király-herczegbe felháborva, több ilyen specereyokkal fűszerezve, végre llyrcseh, -rácz, -tót, -horvát, -német tisztekkal megspékelve; — sokan úgy hiszik, hogy ez nehéz emészthető éték lesz, kivált 80 határral leforrázva, s beeresztve — Olaszországba, s ott fél-

ennyi, vagy harmadára lefőzve csupa essentia válik belőle. Némely rosz nyelvűek előre beszélnek, hogy mire készen lesz szóva — a camarillának. — No már — hidje kegyelmet, hogy a ki kigondolta, megérdemli, hogy karaszia posztóba varják a fejét!

Mintha egyszer azt is olvastuk volna, miszerint a ministerium menyországba is felmegy, onnét is meghozza. s ha éppen ott nem találta, le száll poklokra, annak mélységes fenekéből ragadni ki a szükséges finanziait. Ha igaz, hogy az ördög pokolban lakik, úgy mindjárt vifágosan gondolhattuk, hogy azon pokol a mi zsebünk lesz, mert abban már régóta ben van az ördög. De azért ne gondoljuk, miszerint jobban járunk volna, ha menyországból hozta volna meg a mámonát, mert ha az is igaz, hogy arra van a menyország, hol a menykő nagyban tanyázik, akkor is elgondolhattuk, hogy a menyország it ismét csak a mi erszényünk lesz, mert abban már régen tanyát ütött a lepos menykő.

Ha jól meghányjuk sorunkat, bizon csak az süli ki, hogy essőből a csurgóra jutottunk; de azért kegyelmed ne busuljon, — mi sem busulunk, mert lesz ám még Ráczalmáson bucsú, ott aztán mi is emondjuk: huzd rá a mi nótánkat! — s akkor nem fogunk más nótájára táncolni.

Isten kegyelmeddel.

Ráczalmási.

Lépjünk a gőzökre, menjünk ki Ó Budára Ó Buda sikátorain, és szántóföldem keresztül, és egy sajátságos a hegy oldalán fekvő épület ötlük szemünkbe, mászuk meg a fűdvesztő utat, s el értük célunkat, az aggasztóan kaszárnyáját.

Ezt a kis Inspruchot.

Ott szépeket halhat az ember.

Laknak pedig kis Inspruchban agg és sebesült kövitézek, egy lelkés tetőtől talpig magyar őrnagy, de ezekről most szólni nem akarok, hanem szólok a tisztekről kik igen csekély kivétellel olyanok, hogy gondolkozási módjuk szerint a capacitast perse leszámítván kevés fáradsággal egy inspruch kis camarillát lehetne belőlök kiállítani.

Vannak ott többek közt magyar nemes emberek is kik egy szót sem tudnak magyarul, és tulajdon magokat minden nemzetiségen rólunk úgy beszélnek, mint egy tőlünk egészen különböző népfajról, mint mi p. o. a szerbekről.

Furcsa kis nézeteik vannak ezen uraknak fiatal szabadságunk csiráit, anarchicus állapotnak keresztelék.

A szabad sajtót, féktelen kofának.

Kárhozatot és vesztet-jövendőnek egy nemzet fejére, melly a császári méltóságot annyira meré bántani, hogy tőle szabadalmakat erőszakosan kicsikarni elég lázadó volt.

Organumok az Allgemeine és a Wiener. A Morgenröthe csendes átszunnyadását azért sajnálják csak mivel az oly götlich schimfelt az opposition radical lap ellen.

Nemde vesszedelmes emberek ezek?

Nem csak a szájak jár.

Legfőbb attól lehetne tartani, hogy egyszer egy hozzájuk tévedett radicalt felfalnak mert ambar vének gyöngék és decrepitusok mind a mellett étvágyuk kitűnő és gyomruk rettenetesen egészséges.

Bajuss.

H I R D E T É S E K.

Hamis vád szüleménye!

Milly érzéssel valék szemtanúja egy köröző aláírási ívnek, nyilvánítsa tollam, az ív foglalatjának csak azon czikjét emlitem, melly személyem ellenében hamis vádat nyilvánít bár kitől került legyen ezen magában rágalmat foglaló ív, vagy nevét írja alá, vagy a körözésből vonja vissza, mert a becsület legcsiklándósabb része némely egyénnek a rágalom pedig alávalóság.

Melly fokozattal léteznek a rendszeres seregnél az ezred- és főorvosok, ez az őrseregnek sinormértékül szolgálni nem fog. — Mindazonáltal jelen az őrseregnél, csak a tábori főorvosi lét forog kérdésben, ennek fokozata pedig eddig is, és ezután is különbözik azon nyilvánítástól, mit őrnagy úr! felhozni kegyes volt.

Mi a kinevezést illeti, őrnagy úr! fájlalva olvasom a többes számot: „kineveztük“ említve: Engem ugyan a testület nevezelt ki orvosnak, és pedig közbizodalommal, s tisztelt engem a testület akkor, mikor felszólított ezen hivatal viselésére, tisztelt akkor, mikor nyilvánítam okoknál fogva történt lemondásom, és tisztelt most, midőn látja, hallja és tudja mikép védem becsületem, de nem ám a testület ellenében, hanem csupán ön parancsnoksági személye Nádosy ur ellenében, mert ki kell azt mondani, hogy itt nem a testület adta, és mondotta ki a tervet, czimet és a fokozatokat, hanem őrnagy úr! és e tekintetben általam igen tisztelt őrnagy urnak talán jobb lett volna nem a parancsnoksági elvet, hanem a méltányos rendet követni.

Hogy Budapesten 2 lovas zászlóalj létezik, és hogy ezen testületnek ön parancsnoka, erre ön talán büszke is lehet, és méltán! de ezt öptől senki megtagadni nem fogja, de hogy parancsnoksága, a polgári jogokat korlátozó ez végre erre tisztelt őrnagy úr! hivatkozása talán felrúházza még nincs.

No de hiszem ez másképp lesz! őrnagy úr! mondja és én hiszem is, de mennyire örvendenék mindazonáltal én is, ha netalán ezen a nyilvános téren történt találkozásunk szüleménye az lenne, hogy a parancsnok urak nem önkények, nem egyes nézetek, hanem a közbizodalom kifolyásai és rendezői lennének.

Shumájer.

Cs. kir. austr. szabadalmas sérkötők.

Harmincz évi nem csekély gyakorlatom alatt valamint az előbb, úgy a most szokásos sérkötők hiányait s hibáit megismerni alkalmam volt. Ezen hiányok elhárítására célzó minden igyekvésem és folytonos saját tapasztalásomra s figyelmemre alapult, kísérleteim a legteljesebb sikerrel jutalmaztattak; miszerint sikerült egy általam feltalált mód szerint,

rugalmas sérkötőket

construálnom, mellyek segítségével minden ujjonnan támadt sérvet (régí sérveket eddigi tapasztalatok szerint semmi sérkötő sem gyógyít) hat, legfeljebb nyolcz hetek alatt minden fájdalom nélkül radikaliter meggyógyíthatom.

Ezen sérkötőknél a czombszj nélkülözése mellett is fájdalom nélkül éretik el a szoros megfekvés.

Mínthogy nekem javított sérkötőim kiállítására a nagytekint, csász. kir. közös udvari kamara egy kizárólagos szabadalmat adott, ennél fogva hiszem, hogy elég léssen, ha minden további saját magasztalást mellőzve, a sérkötőket szükségelő szenvedők figyelmét arra kérem fordítani, miként sérkötőim nem csak ujjonnan támadt sérvek tökéletes gyógyításánál, hanem egyszersmind, mivel a sérvrészek kihágását akadályozzák, a sérvroszszak megóvására bevett hánytató szerek utánj nehéz hányásnál, görcsös köhögéseknél, lovaglóknál, nehezet emelőknél, viselőknél, vagy a szülés közt stb. a legjobb, sokszor megkísértett haszonnal, és mindenki megnyugtatóásával s biztossággal alkalmaztatnak a sérv kihágása előtt. — Ugyanezen mód szerint olly előkészületek is vagynak készítve, mik fájdalom nélkül a legnagyobb haszonnal alkalmaztatnak a végbeleseményeknél és az aranyérczombóknál.

Bécsben, július 28-án 1848.

Hoffmann Fr. Zsig.

Magistere a fogorvosi tudománynak a cs. k. árvaházban, volt cs. k. rendőrisébesz, polg. sebész és szülész, a polgári lovasság osztályorvosa. Bécsben, a városban, Magasvásáron 514 sz. alatti 1-5 emeleten.

Pesten naponként található 8 órától reggel, estvei 9 óráig, lakik August 11ől utolsóig, az újvásártéren Vrányi házban Nr. 117, az 1-5 emeletben.

Magyar közép vasut.

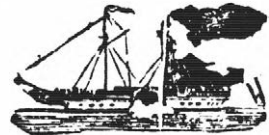

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé	személyvonat reggeli 6 órak.
" "	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
" "	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokról Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.
" "	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
" "	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Váczfélé reggel	6 óra 30 percz.
" "	délután 2 óra 30 "
" "	" 5 " 30 "
Vácztól Pestfelé reggel	8 órakor
" "	délután 4. "
" "	" 7 "

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

" Szegedre: minden szerdán és szombaton.

" Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

" Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.